

100 mil a dál

Přeběh Šumavy na jeden zátah, 161 kilometrů, 3800 metrů převýšení.

Je pátek 2. října, já piji ráno kávu a neustále pozoruji vývoj počasí na meteorradaru. Vypadá to skvěle až na vítr o nárazech až 90 km/h, hlavní je, že neprší. Chystám se do práce a po třetí návštěvě záchodu uznávám, že začínám být lehce nervózní, co jsem si to zas vymyslel. Do poslední chvíle jsem se rozhodoval, jestli do toho jít nebo ne. Moje mysl věří, moje ego pochybuje. Není to ani tak o strachu, jako spíše o respektu ke svému tělu a divoké šumavské přírodě. Uvědomuji si, že vylomené koleno ve tři hodiny ráno na Plechým, nebude nic jednoduchého.

Je 14.00, přijíždí suportní auto a v něm Fakt Abstinenti Petr Buldok Kolomár, Markéta Heart Hartová.

Balím věci do auta a v maximálně opojném stavu opouštíme léčebnu Červený Dvůr, kde pracuji, a přes Prachatice Volary, kde mimochodem jíme pizzu a pijeme colu, jedeme dál až do Železné Rudy.

V Železné Rudě jsem byl naposledy před 18 roky, kde jsem pracoval u svého otce, kradl, fetoval, chodil do bordelu, nakupoval hadry v Německu a přitom si myslel, že to je docela fajn život.

Dnes uzavírám kruh a přeprogramovávám negativní myšlenky z minulosti na velmi odvážnou přítomnost. V místní kapli se celá posádka auta modlí za šťastnou cestu. Markéta nakupuje tašku plnou jídla, hlavně přesnídávky, banány, magnesium, prostě cukry. Já se převlékám do běžeckého před obchodem. Sjíždíme směr Alžbětín a tam na turistickém rozcestníku Debrník jsem na začátku své cesty svého běhu své duševní poutě. Absolutně nevím co, mě čeká.

Klekám na kolena a modlím se: Šumavo, nejsem tu pro to, abych dokázal, že člověk je lepší než ty, jsem tu pro to abych s tvou pomocí dokázal nemožné. Je 16.00 a já vybíhám směr jezero Laka. První hodina je do kopce a já zjišťuji, co jsem udělal špatně. Jako třeba vak na vodu, který celý přerovnávám. Jsem na jezeře Laka a potkávám pouze jeden turistický pár, první endorfiny se již dostaly do krevního oběhu. A to mě kurva baví. Je polojasno, při sbíhání k Frantovo mostu potkávám dva elektro cykloturisty, kterým došly baterie na kole. Pán odhadem 60 let, s paní asi 20 metrů od sebe. Pán se ptá: „Odkud běžíte?“ „Z Železné Rudy,“ říkám já. „Kolik je to kilometrů,“ ptá se pán. „Patnáct,“ odpovídám já. Paní málem bouchla.

Běžím dál a za zády slyším, jak paní řve na pána. Uvědomuji si, že mezi tím, co oni budou usínat v postelích, mne čeká noc plná emočně fyzických překvapení.

18.30 Poledník, 1315 metrů nad mořem, poslouchám audio knihu Síla přítomného okamžiku a začíná se stmívat.

19.00 Tma.

Nasazuji čelovku a musím zpomalit, kolem 19.45 po 30 kilometrech přibíhám na Modravu, celkem dost mě bolí nohy, ale vím, že si chvíli odpočinu. V modravském pivovaru Lyer čeká suportní auto a pijí kafe a užívají si krásného večera. Přibíhám docela v pohodě aspoň psychicky, dávám si hovězí vývar a lasagne.

20.30 Beru si suché ponožky a od pivovaru po červené turistické přes prameny Vltavy běžím dál směr knížecí pláně až na hraniční přechod Strážný. Ve Strážném jsem ve 24.00, mám v nohou 60 kilometrů. Klečím před kasínem a ukazuji prostředníček a křičím: „Seru na tebe.“

Přibíhám na benzinu a tam zjišťuji, že dříve domluvené světlo mého srdce se připojilo k suportnímu týmu a navíc mi uňuňala tiramisu. Dost se předvádím, dělám, že mi nic není a že jsem úplně v pohodě. Jím čínskou polévku a dřevěným válečkem si válcuju a masíruju nohy. Andrejka Andělína Dvořáková je poslední člen pro tuto chvíli našeho týmu, a začínají řešit kde budou spát. Převlékám komplet oblečení, jím a piju, co to jde a čeká mě nejnáročnější část běhu. Domluva je taková, že v 8 ráno sraz na zadní zvonkové.

1.00 Vybíhám ze strážného do noci. Mám strach. Mám úzkost. Obklopen respektem a neustálou prosbou k bohu nebo co to je, aby se mi nic nestalo. Jsem v klidu. Volal jsem na horskou službu, že jsem Bažant a že poběžím, takže o mně ví. Běžím kus po silnici, což je dost psycho.

Ve 2.30, poté, co jsem vběhl mezi divočáky, kde jsem se málem posral strachy, tak jsem si myslel, že už se ničeho neleknu, jenže když běžíte s čelovkou v mlze tak bobra nevidíte, no ale on viděl mě. Přímo na mostku přes Mechový potok byl obrovský bobr, který se lekl víc než já, vyskočil do vzduchu a zmizel v potoku.

Dále jsem pokračoval na Nové Údolí, kde jsem si dal asi 5 minut pauzu. Ještě že jsem předvídavý a měl jsem s sebou dost vody. Na Novém Údolí byla totiž voda zastavena, já jsem si dal jednu přesnídávku a vběhl směr Třístoličnick. Začaly mě šíleně bolet nohy, jakékoliv převýšení bylo velmi znát a na mě dolehla obrovská krize. Byl jsem sám uprostřed šumavských lesů a pomalu mi docházelo, že jsem teprve v půlce a ta nejtěžší část se odehrává teď v přítomnosti.

Po 6 kilometrech je odbočka do lesa a cesta vede téměř středem potoku, vydával jsem velmi moc energie na to, abych nešlápl do vody. Něco jsem se naučil, šetřit energii je možné i tak, že to prostě přestanete řešit a pokládáte nohu tam kam je potřeba, rytmika a kadence udává rytmus bubnování a vy hrajete krok za krokem baladu stehna versus kopec.

Těsně pod vrcholem na mě přišly opravdové mdloby, úzkosti, strach, hlad a obavy z větru.

Vrchol Třístoličníku, 85. kilometr cca, na 25 minut jsem si sednul a říkal si „ty vole, už jsi za půlkou, musíš to dát aspoň na tu Zadní Zvonkovou, pak se uvidí“. Začíná mě bolet levé koleno. Hmmm bolest...vzpomínám na situaci, kdy jsem tři dny nespal, nachodil mnoho kilometrů, a přesto když mi zavolal dealer, že něco má, tak jsem pelášil jak znovuzrozený. Tentokrát mi volalo moje srdce „to dáš, tak pojd', je to jenom krize, je to jenom bolest“. Podíval jsem se na nebe a uviděl svého tátu, jak říká „tak zaber synku, už jenom 70 kilometrů“. Touto trasou po hřebenovce mě čeká indiánský běh kámen kámen běh klus kámen kámen. Fouká vítr o rychlosti 60-80 km/h, samozřejmě proti mně. Sedím na vrcholu Plechého a uvědomuji si, že se blíží ráno, ale ještě z toho nejsem venku.

Sbíhám pod Plechý a neuvěřitelně mě bolí koleno, dostávám se na rozcestí a přemýšlím, jestli zvládnu Hraničník a Smrčinu. Mozek mi volí jednodušší, ale delší cestu, ale moje duše se nevzdává a začínám opět stoupat na Smrčinu, 1332 metrů nad mořem.

Je 6.45 ráno, mám v nohou asi 95 kilometrů, 14 hodin běhu, a přede mnou se rýsuje nádherná scenérie lipenské přehrady a východu slunce. Naprostá nádhera, adrenalin, dopamin a endorfin se potkávají v krvi a vytváří dokonalý koktejl štěstí, který nikdy žádná droga nemůže přesáhnout. Sedím na pařezu a po tvářích mi stékají slzy v naprosto nejkrásnějším pocitu, jaký jsem kdy zažil.

Neuvěřitelné 3 minuty a zvládnutá noc mi dodávají nový vítr do plachet a já sbíhám na Zadní Zvonkovou v 8 ráno, kde na mě čeká suportní auto. Mám pocit, že už neuběhnu ani kilometr. Pak ale vidím kamarády, kteří spí vedle auta: Markéta a její liška Bystrouška, Andrejka po netradiční noci v autě, kde jí byla zima, a Petr, který se taky moc nevyspal. Bylo fajn vidět, že na to nejsem sám a i doprovodný tým je unaven. Myslel jsem si, že půjdu na asi 20 minut spát, jsem ale tak přetažený, že spánek není možný. Snídaně těstoviny, jablko, banány a silná turecká káva mi dodávají, co potřebuji, a v 9.00 opět vybíhám na dalších 13 kilometrů do Kyselova. Těchto 13 kilometrů jsem dal za necelou hodinu, což byl můj nejrychlejší úsek za celých 100 mil.

105 kilometrů bylo to, co jsem nejvíc kdy v životě uběhl. Na Kyselově jsem chvíliček čekal, protože jsem rychlejší než auto, které muselo přes přívoz. Následně mě čekal výběh na Svatého Tomáše, kde už čekala 3 auta. Nikola s Martinem se připojili už na Kyselově a na Svatým Tomáši čekala Eliška s pizzou a dětmi. Byl jsem promrzlý, bolet mě sedací nerv, nohy jsem měl těžké a tvrdé, kolem očí se mi ukládala sůl a už mi nechutnalo ani jíst ani pít, pizzu jsem snědl dal si kofolu a kafe a vyběhl směr Guglwald.

Guglwald, 133. kilometr, 14.30, absolutní vyčerpání, 15 minut karimatka, nohy nahoře, sténání, vzlykání, bolest kloubů, šlach a bolest při polknutí v krku. Téměř

absolutní vyčerpání. Představa jakéhokoliv běhu trýznila mou realitu. Nebýt podpory týmu Fcb a přátel, kteří mi volali, bych to jinak vzdal.